

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Forhandlingen genoptoges.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg maa takke de to Ordførere for henholdsvis mit eget Parti og det konservative Parti og ligeledes det ærede Medlem Hr. Holstein, fordi de i det hele har givet Lovforslagets Principper deres Godkendelse, om end med Forbehold overfor visse Enkeltheder. Men jeg har jo ogsaa ved Fremsættelsen udtrykkelig erklæret, at jeg betragtede ikke dette Lovforslag som et Ultimatum fra Regeringens Side, og at jeg naturligvis er forhandlingsvillig. Det er dog min Overbevisning, at det Princip, som er valgt, er det rette.

Med Hensyn til Lovforslagets Form har der lydt forskellige Udtalelser fra de Talere, der repræsenterer Partier, der ubetinget stiller sig imod Lovforslaget. Jeg maa sige om dette, at Lovsprog er jo et og Bogsprog et andet og Sofalekture et tredje, og en Lov, navnlig en Lov om et saa vanskeligt Emne som Skatteforhold og om det vanskeligste af alle Emner indenfor Skattematerien, nemlig Formue- og Indskomstskatten, kan ikke være ganske let at tilegne sig for den, der ikke er inde i Sagen. Nu nærer jeg den største Højagtelse for den udmærkede Mand, hvis Navn under denne Debat er nævnt flere Gange, Professor Vilhelm Andersen, som jeg baade personlig og i Henseende til hans Kvalifikationer sætter den største Pris paa, men jeg har ingen Grund til at tro, at Professor Vilhelm Andersen nogen Sinde har beskæftiget sig med Skattespørgsmaal, og det forbavser mig aldeles ikke, at han ved en flygtig Gennemlæsning af et saadant Forslag siger: Det forstaar jeg ikke. Men det ærede Medlem Hr. Korsgaard havde jo fuldstændig Ret, da han sagde, at hvis man forelagde Professor Vilhelm Andersen den nugældende Skattelov eller en hvilken som helst anden Indkomst- og Formueskattelov, vilde han aldeles sikkert sige det samme. Jeg har i hvert Tilfælde mangfoldige Gange truffet Folk, der ellers udmærket forstaar at læse, særdeles intelligente Folk, der er kommet til mig og har sagt: Jeg forstaar slet ikke alle disse Regler om Fradrag og alt det, der staar i Indkomst- og Formueskatteloven. Det kræver nemlig noget Arbejde, det kræ-

ver en vis Indlevelse i Skatteteknikken. Den Udformning, et saadant Forslag skal have, maa være knap og koncis og tilfredsstillende de Fordringer, man maa stille til et saadant Forslag, for at det kan staa for Fortolkning. Derfor er jeg aldeles ikke bekymret for dette. Forslaget er i Virkeligheden for den, der kender noget til Skattevæsen, let forstaaeligt. Det har ogsaa Debatten her vist; ærede Medlemmer har jo meget godt forstaaet Meningen af det. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg forsøgte en Oversættelse. Jeg tror ikke, at hans Oversættelse heller vilde være fundet forstaaelig af Folk, der ikke er inde i Skattespørgsmaal; og saaledes vil det altid gaa.

Forslagets Principper er i Virkeligheden klare og let forstaaelige. Hovedregelen i Forslaget er, at Formueindtægten skal svare det dobbelte af Indtægten af personligt Arbejde. Endvidere er der Regelen om, at ved blandet Indtægt, Indtægt af Formue og Indtægt af personligt Arbejde, ansættes Formueandens Indtægt efter den Skattesats, som den samlede Indtægt bliver at ansætte efter i Indkomstskatteskalaen. Tanken er let forstaaelig. Det er, at den, der har en maaske ikke ubetydelig Indtægt udenfor sin Formueindtægt, har større Skatteevne og kan som Følge deraf ogsaa bære en større Skat paa Formuen. Det tredje Hovedpunkt er Vederlaget for personligt Arbejde. Ogsaa dette er blevet kritiseret. Det er imidlertid noget ganske nødvendigt, naar man vil have Formueindkomsten frem, saaledes som det ogsaa sker ved Kildebeskatningen i Kommuner, hvor den anvendes. Det er navnlig nødvendigt, fordi de mindre Formuebesiddere ellers vil blive absolut forurettede, idet deres Arbejdsindtægt i Forhold til deres Formueindtægt er saa betydelig, at de vilde gaa Glip af den Nedsættelse, som efter Forslagets Princip kunde tilkomme dem. Det ærede Medlem Hr. P. Munch beklagede, at man kunde gaa saa højt op med den anslaaede Arbejdsindtægt som til 10 000 Kr., og stillede det ved Siden af de 2 500 Kr. Men saa vidt jeg ved, er det dog en temmelig almindelig Erfaringsætning, at Administrationen af større Virksomheder og større Værdier betinger større Arbejdsindtægt end af mindre; man kan ikke sætte denne Arbejdsindtægt ganske ens for alle. Jeg tror, at ved at sætte 10 000 Kr. som Maksimum kommer man hyppigst ned paa et Beløb, som ligger meget under det, som vedkommende som lønnet maatte have for en saadan stor Administration.

Nej, Skavanken ved mit Forslag ligger egentlig kun paa eet Punkt, den ligger i den